

UIT DE STUDEERCEL DER REDACTIE.

Eene invitatie voor een diner!

Mevrouw Van Aldersee geeft twee of drie diners telken jaar — en kiest daartoe eenige mannen van het penseel en van de pen met eenige schrandere jonge dames, die liever over kunst dan over modes spreken.

Mij had mevrouw Van Aldersee, 15 Februari, uitgenoodigd — en ik gevoelde mij zeer geveleid, schoon toch niet op mijn gemak. De kunst en de litteratuur zijn voor mij het heiligst, 'twelk dit korte leven schenken kan, maar op een diner te hooren redetwisten over wat alleen in de eenzaamheid overdacht, of in een gesprek met haar of hem, die onzen schroom kan waardeeren, zou mogen behandeld worden, dit vooruitzicht scheen mij niet zeer veelbelovend, maar tevens toch geen motief mevrouw Van Aldersee een koel bedankje toe te zenden.

Ik ging dus, en heb een gemengden indruk meegebracht. Het gezelschap was zeer „gemêleerd”. De gastvrouw was geheel minzaamheid en voorkomendheid, zoodat de gasten allen het goede voorbeeld hadden te volgen. Mijn neef Brandt zat naast de gastvrouw, en aan de overzijde van de tafel, heel ver van mij af, zat mijn nichtje Betsy Brandt tusschen een jongen schilder en een jongen novellist. Wel knikte zij mij tweemaal met haar zonnigen glimlach uit de verte toe, maar ik kon geen woord verstaan van de discoursen, die in hare buurt werden gevoerd. Aan het einde van het diner troonde de heer Van Aldersee ons naar zijne studeerkamer, om rustig eene sigaar te rooken. Maar ik keerde op den drempel terug — mijne zwakke oogen vreesden voor al te dichte tabaksdampen. Ik vond in het salon mevrouw Van Aldersee en de dames, 't zij bij de theetafel, 't zij op sofaas verspreid, bezig eenige nieuwe prachtwerken te doorbladeren. De gastvrouw hield mij onmiddellijk staande, en vroeg mij, op een uiterst prachtigen fauteuil wijzend:

— „Mag ik even een advies van een oud vriend vragen?”

Ik boog, ging zitten, en terstond begon eene causerie. Mevrouw Van Aldersee blaakt van een hevigen hartstocht voor den Franschen roman. Schatrijk, kinderloos, den geheelen dag meest alleen — haar man druk bezig in het ministerie van Buitenlandsche Zaken en in de lokaliteiten van de bekende Besognekamer — heeft ze tijd in overvloed zich geheel aan deze studie te wijden. Haar kennis van de levende Fransche auteurs is eerbiedwaardig.

— „Vertel mij eens!” — begon ze — „Ken-je de romans van Lombard: *L'Agonie* en *Byzance*?”

— „Ik heb ze wel eens ingezien, maar geloof niet, dat ze uwe volkomen sympathie zouden kunnen winnen!!”

— „Wel mogelijk! De ruwe tafereelen uit den tijd van Keizer Heliogabalus deden mij *l'Agonie* ter zij leggen, eer ik het boek had uitgelezen!”

— „Lombard is weinig bekend, hoewel een der in Frankrijk zeldzaam voorkomende goede historische romanschrijvers! Sedert Victor Hugo en Flaubert stierven, lazen wij geene boeken als *Quatre-Vingt-Treize* en *Salammbô*. Lombard is de eenige, die door degelijke en geduldige studie, zoowel het Rome uit